

var desværre for dumme til at tage ved hans gode Lære, derfor er Resultatet ikke blevet saa betydeligt. Der er forskellige Ting, det ærede Medlem har anvist. Et Aar tror jeg han vilde lære os at avle Kartofler paa Heden. Det har ganske vist været prøvet før, men det har ikke været rationelt — det ærede Medlem vil jo, at det skal være rationelt. Et andet Aar skulde vi avle Muslinger i Fjordene, og saa vidt jeg ved, fik han en Bevilling til dette Foretagende. Hvad der kom ud af det, har jeg ikke hørt noget om. Det tredje Aar skulde vi dyrke Svampe. Han havde udregnet, at paa en meget lille Plet Jord kunde en Familie leve ved at dyrke Svampe. Der var en Kollega her i Tinget, der tilbød det ærede Medlem at stille den Jord, han ønskede, til hans Raadighed til rationel Svampedyrkning. Men det kedelige er, at det ærede Medlem har aldrig villet tage sig for at vise os Eksempler. Han kunde jo selv der være blevet en rig Mand, efter hvad han har oplyst. Men Planen døde helt bort, man har ikke hørt noget til den i de senere Aar.

I Aar var det for saa vidt mere fornuftigt; da stod det paa Havedyrkning og Frugtavl. Det har vi ganske vist kendt før her i Landet, men ikke „rationelt“. Det ærede Medlem tror straks paa, at hvad Gartneren ude paa Nykøbing Sindssygehospital kan faa ud af Frugtavl paa et Areal paa 24 Tdr. Land, kunde andre ogsaa. Denne Gartner vilde paa dette Areal i Aar — jeg kan ikke stole paa, at det ærede Medlems Tal er rigtige, jeg kender dem ikke — tjene 70 000 Kr. netto, og saa siger det ærede Medlem: Tænk, det var noget for de betrængte Landmænd.

Ja, det er rigtigt. Tænk, om Landmændene var saa naive, som det ærede Medlem synes at være paa dette Omraade! Disse Landmænd vilde være sultet ihjel, før der var kommet Æbler paa de Træer, de skulde plante. Det vilde tage en halv Snes Aar, inden det blev til noget rigtigt. Der blev holdt et Møde om Frugtavlshistorien i København, og der skulde naturligvis laves en Forening — det er jo noget, der hører til. Efter Referatet skulde man særlig lægge an paa at avle Æbler paa Heden, og da en Professor i Havebrug ved Landbohøjskolen — jeg tror, han hed Petersen — vilde slaa koldt Vand i Blodet paa de ivrige Herrer ved ganske spagfærdigt at minde om, at man maatte tage Hensyn til Jordbunden og Klimaet, saa blev han ifølge Referatet haardt angrebet af det ærede Medlem. Ja, det ligner ham! Jeg kan saa udmærket forstaa, at det ærede Medlem for

op: tænke sig, at en Professor i Havebrug vilde slaa koldt Vand i Blodet paa de Herrer og tale om, at man skulde tage Hensyn til Jordbund og Klima. — Jeg ved ikke, om man kan tænke sig noget mere forrykt end at agitere for, at f. Eks. jydskede Hedehusmænd skulde avle Frugt som indtægts-givende Salgsvarer.

Det ærede Medlem anførte ogsaa sin nye Idé om et 8 Dages Kursus i rationel Frugtavl for en Mand i hvert Sogn, for at disse kunde lære Sognets Beboere den rationelle Frugtavl. Jeg tænker, at det vilde blive lige saa vellykket som Forsøgene med hans Muslinger og Svampe, for hvad blev de Ideer til? De er jo for længst væk. Derimod tillægger jeg det Arbejde megen Vægt, der er gjort gennem mange Aar baade af Husmandsforeningerne og Landboforeningerne for at vække Interessen for udvidet Havebrug, for det første som Bidrag til den stedlige Husholdnings Forsyning og dernæst til Salg, hvor Forholdene maatte være gunstige derfor. Men den Sag gaar ikke i det Tempo, som det ærede Medlem her vilde have sat op, og det er jo heller ingen ny Opfindelse af det ærede Medlem. Men det synes for Resten, som om det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen og det ærede Medlem Hr. Holstein kunde gaa i Spænd sammen, for de var noget nær indstillet paa det samme Tempo, kunde jeg forstaa, efter den Tale, det ærede Medlem holdt her forleden Dag.

Dernæst talte det ærede Medlem meget om den Foredragsrække, han har faaet foranstaltet over Emnet Filosofi og Pædagogik. Den Diskussion, som føres i Bladene om Professor Jørgensens Foredrag, er jo i Virkeligheden meget oplysende om, hvilken Paavirkning der gives de mange af Landets Lærere, der deltager i disse Kursus. Man kan forstaa, at derude paa Skolen paavirkes Lærerne i en Retning, der vil skabe det skarpeste Modsætningsforhold mellem Hjem og Skole ved i Børnenes Øjne at modvirke og latterliggøre, at Moderen beder Aftenbøn med sit Barn „og saadan noget“, som Foredragsholderen, Professor Jørgensen, tilføjede.

Der røres her ved fine Strenge, hvor man skal være meget varsom, og efter det, der er kommet frem, tror jeg, at Tusinder og atter Tusinder vil sige: Lad dog vore Lærere blive fritaget for en saadan Paavirkning, stryg saa hellere disse Kursus og spar Pengene. Thi de vil mene, at det vil være mere til Skade end til Gavn.

Det ærede Medlem var meget ked af, at dette og lignende Foredrag ikke kom ud paa Radio. Lad os endelig blive fri